

[Hendriksen.]

Udtalelser af Venstres Hovedordfører, som findes gengivet paa Sp. 336:

„Jeg gør opmærksom paa, at efter det Forslag, som mit Parti stillede i det andet høje Ting, et Forslag, som jo ikke er til Debat her — det, der er til Debat her, er det Lovforslag, som er vedtaget i det andet høje Ting med 86 Stemmer —, skulde alle Varer være paa Frilisten; men det skulde overdrages til Rigsdagens Valutaudvalg i sidste Instans — efter Indstilling fra et 4 Mands Udvalg og fra Erhvervsnævnet — at træffe Bestemmelse om, fra hvilke Lande vi skal købe Varer, hvilke Varer og hvilke Varekvantiteter.“

Altsaa, efter det ærede Medlems Udtalelser skal alt paa den frie Liste, alt uden Undtagelse; det eneste, der er Tale om, er blot dette, at man skal træffe Bestemmelse om, hvor Varen eventuelt skal købes, og hvor store Kvantiteter der skal købes. Det ærede Medlem siger overhovedet ikke det allerfjerne om den bundne Liste; men det er at føre Handelsstanden og Importørerne bag Lyset. Det ærede Medlem har paa dette Punkt ikke været i Besiddelse af nogen som helst Hemninger, der er frit Slag for Importørerne efter det ærede Medlems Udtalelse, det er et rent Slaraffenland for Importørerne, det ærede Medlem opruller, det skønneste Billede, men det er desværre et Billede, som, naar man derefter ser, hvad det ærede 2det Medlem for 6te Kreds, Venstres Viceordfører, udtalte, viser sig at være et Fata Morgana, intet som helst andet end en skøn Luftspejling. For hvad sagde det ærede 2det Medlem for 6te Kreds? Det staar paa Sp. 355:

„Det Standpunkt, der er det rigtige, er selvfølgelig det, at dersom man har Brug for det, kan man efter Venstres Forslag importregulere det hele — det hele,“ — det er ikke mig, der siger „det hele“ to Gange, det er det ærede Medlem —

„og saa giver man efterhaanden fri, hvad der er Grund til at give fri.“
Senere siger det ærede Medlem — det staar paa Sp. 379 —

„Der er ikke Tale om, at vi fra Venstres Side vil lægge Hindringer i Vejen for at bruge det handelspolitiske Instrument til Afsætning af vor Produktion til fremmede Lande, tværtimod, vi er villige til at gaa selv meget vidt, ja, vi er endogsaa villige til at gaa saa vidt, hvis det er nødvendigt, at man kan inddrage alt.“

Og sluttelig siger det ærede Medlem — det staar paa Sp. 383 —:

„Sandheden er jo den, at Venstres Forslag gør det muligt at inddrage alt under Importreguleringen, og man frigiver saa det, man mener ikke at have Brug for.“

Jeg har ikke sagt for meget, ærede Medlemmer, naar jeg har sagt, at der er en svælgende Kløft mellem de Udtalelser, Venstres to Ordførere her har fremsat, og at det er nødvendigt for Tingets ærede Medlemmer, for Handelsstanden og for Offentligheden at faa Klarhed over, hvad der er det rigtige, om alt først skal paa den bundne Liste, eller om alt først skal paa Frilisten. Det synes jeg dog, Venstre maa klare sig, det synes mig nu at være paa Tide, at Venstre finder sine egne Ben. Over Venstres Ændringsforslag kunde passende sættes som Motto: Lad Kronen rulle, for det er det, det i Virkeligheden tilsigter.

Villemoes: Efter at den ærede Ordfører har omtalt den af Udvalget afgivne Betænkning, skal jeg tillade mig paa Mindretallets Vegne at fremsætte nogle Bemærkninger. Jeg vil gerne begynde med at sige, at den ærede Ordfører allerede, før jeg nu paa min Gruppes Vegne kort skal tillade mig at motivere vort Ændringsforslag, har omtalt dette. Jeg erkender, at Ændringsforslaget oprindelig er stillet i Folketinget og har været debatteret der, og at det ogsaa har været inddraget under Forhandlingerne her i Tinget i forrige Uge; det er derfor muligvis ikke saa unaturligt, at den ærede Ordfører, allerede før jeg har motiveret Ændringsforslaget, debatterer det — jeg har ikke noget at indvende derimod. Ærede Medlemmer kender vort Ændringsforslag fra Forhandlingerne i det andet høje Ting og fra de Dage, da vi talte om det her i Tinget, men det er dog først i Dag, at vi stiller vort Ændringsforslag i Landstinget.

Det er rigtigt, som den ærede Ordfører sagde, at vi ikke er blevet enige i Udvalget. Derfor var vi her stillet det Ændringsforslag, som vore Meningsfæller i Folketinget stillede derovre. Jeg gentager: Vi er af den Opfattelse, at det Apparat, som er nødvendigt, maa vi give Handelsministeren; det er vi fuldkommen villige til og enige om, men dermed hører Enigheden ogsaa op. Fra de forskellige Sider ser man forskelligt paa, hvilke Magtmidler og hvilken Myndighed det er nødvendigt at give den højtærede Minister. Mit Parti mener ikke, at det er nødvendigt at give Handelsministeren saa stor Myndighed, som det Lovforslag, der nu fremtræder for det høje Landsting nøjagtig i Folketingets Affattelse, giver Ministeren;